

БЕЗ МАЙКА

Детето спря до чистия прозорец
на бялата стена
и пръсна топъл дъх върху стъклото
с малинова уста.

Върху дъха си с пръстче нарисува
колибка и гора
и път огрян от пламъка небесен
на огнена зора.

И гледа бедното дете, че иде
из пътя сам сама,
любимата му майка да го види,
сърдечна и добра.

Но само миг, дъхът се пръсна леко
върз бялото стъкло,
и топъл лъч погали вместо майка
детинското чело.

16